

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Η Μαίρη Σιμπέλ, μιά ὡμορφη γυναικούλα μὲ μαύρα μαλλιά καὶ μαύρα φλογερά μάτια, πέταξε πάνω στοῦ χαλὶ τὴν ἔφημερίδα καὶ στέναξε, μὲ μιά ξαφνική στενοχώρια: — Μὰ εἶνε τρελλοί, θεότρελλοί! Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὶς σταυρωτὲς λέξεις, ὅταν θάζουν τόσο δύσκολα προβλήματα; Θεέ μου! Εἶνε εὐκὺλο τώρα νὰ γίνω προφήτισσα; Ὅριστε: ἐδῶ εἶνε μιά λέξις μὲ τέσσερα γράμματα... Ἐνα ὄνομα! Καὶ ποῖο ὄνομα, σὰς παρακαλῶ; Κανενὸς ἀστέρου τοῦ κινηματογράφου; Κάθε ἄλλο. Γιὰ νὰ λύσω αὐτὸ τὸ πρόβλημα τῶν σταυρωτῶν λέξεων, πρέπει νὰ βρῶ τ' ὄνομα ἐκεῖνου ποὺ πλήγωσε ὁ Διομήδης στὴν πολιορκία τῆς Τροίας... Ἐνα ὄνομα μὲ τέσσερα γράμματα... Οὐφ!... Θὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου τώρα γιὰ τέτοια πράγματα!... Ὁραία διασκέδασις αὐτὲς ἡ σταυρωτὲς λέξεις!...

Ἐπὶ τέλους, ἂν ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ κ. Ἄνρι Σιμπέλ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ Παρίσι!... Ἐκεῖνος τοῦλάχιστον ἤξερε ἀπ' αὐτά. Μὲ τὴν πείρα τῶν ἐξήντα χρόνων του, μὲ τὴ σοφία του, μὲ τὸ ἐκπληκτικὸ μνημονικὸ του, θὰ τὴ βοηθοῦσε ἀμέσως νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα. Ἦταν ἀκαδημαϊκός! Μὰ τρεῖς μέρες τώρα ἔλειπε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶχε πάει στὴ Χάγη, σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ συνέδριο...

Ἡ Μαίρη εἶχε μείνει ὀλομόναχη! Τί νὰ κάνῃ; ἀναστέναξε πάλι καὶ ξαναπῆρε στὰ χέρια τῆς τὴν ἔφημερίδα. Τὰ φλογερά μαύρα μάτια τῆς κύτταξαν πάλι τ' ἄσπρα τετραγωνάκια τοῦ προβλήματος μὲ κάποια ἀγωνία. Ἐπειτα, μὲ τὴν ἴδια ἀπογοήτευσι, ἀρχισαν νὰ διαβάζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὶς διαφορὲς ρεκλάμες καὶ τὶς μικρὲς ἀγγελίες. Κι' ἄξαφνα, θαμπωμένη, σταμάτησε σὲ μιά. Ἐλεγε τὰ ἐξῆς:

«Λῦται τῶν σταυρωτῶν λέξεων! Ἄν δυσκολεύεσθε νὰ βρῆτε μιά λέξι ἢ ἕνα ὄνομα, τηλεφωνήστε στὸν κ. Λούξ, «Βάζουσι» 89—99».

Ἡ Μαίρη Σιμπέλ διάβασε δυὸ - τρεῖς φορές τὴν ἀγγελία, μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὴν τὴν παράξενη σύμπτωσι. Καὶ ἔπειτα, βλέποντας πῶς ἦταν ἀληθία, ἀρχισε νὰ γελάῃ σάν τρελλή. Μπᾶ! Καὶ τί εἶχε νὰ χάσῃ; Τίποτε! Πῆρε λοιπὸν τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

— Ἐμπρός! «Βαγκράμ» 89 — 99; Θέλω τὸν κ. Λούξ... Ἄ, μάλιστα!... Ὁ κ. Λούξ;... Ναι, ναί. Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ μιά λέξι, ἕνα ὄνομα! Πῶς; Εἴσατε εἰδικὸς σ' αὐτὰ τὰ προβλήματα; Τόσου τὸ καλύτερο!... Πῶς δίνετε λοιπὸν τὶς συμβουλές σας; Τηλεφωνικῶς; Ὁχι; Περναῖτε ἀπὸ τὸ σπίτι; Ἄ! Θαυμάσια! Μὰ, σὰς παρακαλῶ, τί λέτε... Μπορεῖτε νὰ ρηθῆτε! Ἐλάτε! Ἐλάτε! Ἐλεύθερα! Στῆς κ. Μαίρης Σιμπέλ, ὁδὸς Τεράς ἀριθμὸς 49. Σὰς περιμένω...

Κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ ὡμορφη Μαίρη ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Κάποιος εἶχε χτυπήσει. Ἦταν ἕνας λεπτὸς νέος, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπο. Φοροῦσε ἕνα κυψὸ κοστούμι, μιά ζωηρόχρωμη γραβάτα ποὺ τοῦ ἔδινε ἕνα γλυκὸ φῶς στὸ πρόσωπο καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μεγάλο δερμάτινο χαρτοφύλακα.

— Εἴσατε λοιπὸν ὁ κ. Λούξ; τὸν ρώτησε ἡ Μαίρη, χαμογελώντας, καθὼς τὸν πέρασε ἀμέσως στὸ σαλόνι τῆς.

— Μάλιστα, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ εὐγένεια. Αὐτὸ εἶνε τὸ ψευδώνυμό μου, γι' αὐτὸ τὸ νέο μου ἐπάγγελμα...

— Νέο;... ἀπόρησε ἡ Μαίρη.

— Μάλιστα, κυρία μου... Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἡμουν ἐπιμελητὴς σ' ἕνα λύκειο. Σήμερα εἶμαι καθὼς βλέπετε, ὁ μάγος τῶν σταυρωτῶν λέξεων. Ὡ, εἶνε ἕνα πολὺ πῶς εὐχάριστο ἐπάγγελμα. Κι' ἔτσι, μπορῶ τέλος νὰ χρησιμοποιῶ καὶ τὰ διπλώματά μου. Εἶμαι διπλωματοῦχος τῆς Νομικῆς καὶ τῆς Φιλολογίας. Μὲ λένε Ραυμόνδο Πραβιέ... Τέλος, μὲ δυὸ λόγια, μπορῶ νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶμαι παραπολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν πελατεία μου. Ἐνα τηλεφώνημα — ὅπως εἶδατε — κι' ἀμέσως σπεύδω νὰ δώσω τὰ φῶτά μου. Ἄν τὸ πρόβλημα εἶνε δύσκολο, τότε ἐπισκέπτομαι ἀμέσως τὸν πελάτη μου ἢ τὴν πελάτισσά μου στὸ σπίτι, παίρνοντας μαζί μου καὶ τ' ἀπαραίτητα βιβλία...

Καὶ ὁ Ραυμόνδος Πραβιέ ἀνοίξε τὸν χαρτοφύλακά του κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα διάφορα βιβλία.

— Ὅριστε... ἔκανε. Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε ἕνα λεξικό... Αὐτὰ εἶνε μερικὰ τεχνικὰ ἐγχειρίδια. Ἐπειτα μιά μυθολογία... Κι' ἕνας ἄτλας... Καὶ ἰδοὺ τώρα, κυρία μου καὶ τὸ τιμολόγιό μου...

Ἡ Μαίρη, ποὺ τὰ εἶχε χάσει λιγάκι στὴν ἀρχή, εὗρισκε τώρα πῶς αὐτὴ ἡ περιπέτεια ἦταν διασκεδαστική. Τί ἄδικο ποὺ εἶχε νὰ νομίζῃ πῶς θὰ περνοῦσε ἄνοστα, μονότονα, μελαγχολικὰ τὴ μέρα τῆς! Χάρης τώρα σ' αὐτὸν τὸν χαριτωμένο νέο, ὁὲν ἦταν πειὰ μόνη, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπέραντο μέγαρο... Θὰ φλυαροῦσε μαζί του, θὰ μάθαινε πολλὰ πράγματα. Καὶ τί ὠραία ποὺ μιλοῦσε αὐτὸς ὁ νέος! Ἄργα, μὲ μιά χαϊδευτικὴ φωνή, σάν τέλειος «τζέντλεμαν». Ἡ Μαίρη δὲν πρόσεχε τόσο στὰ λόγια του, ὅσο στὰ λεπτὰ καὶ κόκκινα χεῖλη του, στὶς φλογερὲς ματιές του, στὴν ἔξυπνη ἔκφρασι τοῦ μετώπου του.

— Αὐτὸ τὸ νέο σας ἐπάγγελμα εἶνε πολὺ πρωτότυπο, τοῦ εἶπε ὀλόχαρη, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε καὶ διασκεδαστικό...

— Ἐ, ναί, δὲν σὰς τὸ κρύβω, κυρία μου... τῆς ἀπάντησε ὁ Πραβιέ. Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ πρωτοτυπία του τὸ κάνει μοντέρνο, εὐχάριστο, γεμάτο ἀπρόοπτα. Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι κατενθουσιασμένος...

Ἡ Μαίρη θέλησε τότε νὰ τὸν περιποιηθῇ. Βγῆκε μιά στιγμή ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μ' ἕνα μεγάλο ἀσημένιο δίσκο μὲ γλυκύσματα καὶ διάφορα ποτά. Ἐπειτα, κάθησε ἀπέναντί του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκουστε τί μὲ στενοχωρεῖ, κύριε Πραβιέ... Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ἕνα ὄνομα μὲ τέσσερα γράμματα. Πρόκειται γιὰ τὴν πολιορκία τῆς Τροίας καὶ γιὰ κάποιο Διομήδη ποὺ ἐπλήγωσε ἕναν... ἕναν ἄλλο, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει τέσσερα γράμματα. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ἀρὰ γε, κ. Πραβιέ,

— Ὁ Ἄρης! τῆς ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ θελκτικὸς νέος. Ὁ θεὸς Ἄρης, κυρία μου, ποὺ ἦταν ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων στὴν πολιορκία τῆς Τροίας, καὶ θεώρησε καθήκον του νὰ βοηθήσῃ τοὺς Τρῶες. Μὰ πληγώθηκε ἀπὸ τὸν Διομήδη κι' ἔρριξε, λένε, μιά τόσο δυνατὴ κραυγὴ ποὺ «ἐμοιάζε μὲ τὰ ξεφωνητὰ δέκα χιλιάδων πολεμιστῶν». Κι' ἔπειτα, σάν μικρὸ παιδάκι ἀνέβηκε στὸν Ὀλυμπο καὶ πῆγε νὰ παραπονεθῇ στὸν Δία...

— Τί λέτε; Ἐχῶ τὴ γνώμη πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ! τοῦ εἶπε χαμογελώντας ἡ Μαίρη.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος! τῆς ἀπάντησε ὁ Ραυμόνδος Πραβιέ.

— Τί περίεργο! ἔκανε πάλι ἐκείνη. Μαθαίνει κανεὶς ἔτσι τόσα

πράγματα!...

— Ὡ, σὰς παρακαλῶ, κυρία μου, μποροῦμε νὰ συνεχίσουμε... ψιθύρισε ὁ ἄλλος.

Κι' ἐσυνέχισαν. Δηλαδή μὲ τὴν πρόφρασι ὅτι ἤθελε νὰ βρῇ καὶ τὶς ἄλλες σταυρωτὲς λέξεις, ἡ Μαίρη συνέχισε ἐκείνη τὴν εὐχάριστη φλυαρία. Κι' ἔτσι σιγά-σιγά, μίλησε γιὰ τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς τῆς, γιὰ τὰ ταξίδια τοῦ σοφοῦ ἀνδρός τῆς, γιὰ τὴν ἀνάγκη ποὺ εἶχε νὰ διασκεδάσῃ καὶ τέλος, δὲν εἶπε πολλὰ πράγματα, μὰ τ' ἄφησε στὸν ἔξυπνο συνομιλητὴ τῆς νὰ τὰ μαντέψῃ.

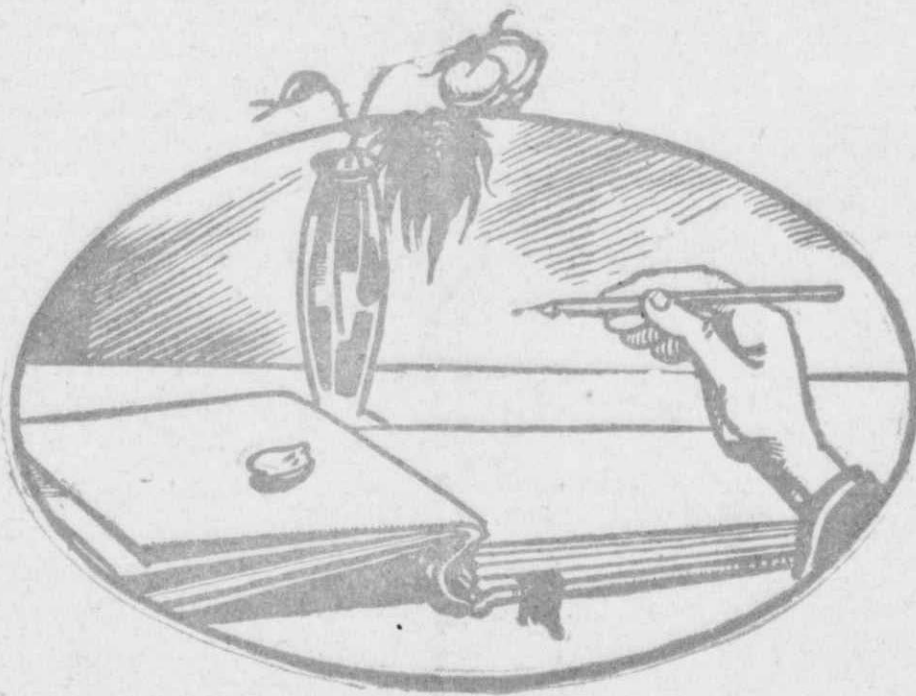
Σὲ λίγο εἶχαν πιεῖ ἀρεκτὰ ποτηράκια λικέρ κι' ὕπως ἔσκυβαν πάνω ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῶν σταυρωτῶν λέξεων, τὰ χεῖλη τους ἐνώθησαν ἄξαφνα σ' ἕνα τρυφερὸ φιλὶ ποὺ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ φλογερο, παράφορο...

Ἡ Μαίρη ἔπειτα ἀπυτραβήχθηκε ἀπότομα καὶ ξεσπῶντας σ' ἕνα ἤχηρὸ γέλιο, τοῦ ἔδειξε τὸ μεγάλο χαρτοφυλάκιο.

— Ἄς συνεχίσουμε, τοῦ εἶπε τὸ πρόβλημά μας. Δὲν βγάζετε ἀκόμα κανένα βιβλίο ἀπὸ τὴ σάκκα σας; Καί, σάν χαδιάρικο γατάκι, ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκεῖνος τότε, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο, ἀνοίξε τὸ χαρτοφυλάκιό του κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἐκεῖνο ποὺ φαινόταν σάν βιβλίο: ἦταν μιά ὡμορφη μεταξωτὴ πτυζάμα!...

Ὁ κ. Ἄνρι Σιμπέλ γύρισε ἀπὸ τὴ Χάγη κατενθουσιασμένος. Χάρηκε δὲ ἀκόμα περισσότερο, ὅταν εἶδε ὅτι καὶ ἡ γυναῖκα του ἦταν εὐδιάθετη, γιὰτὶ συνήθως, τὴν εὗρισκε μελαγχολικὴ καὶ ιδιότροπη.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ο ΘΡΗΝΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 27)

τὸ Τσερέσοβο, γιατί έχουμε πληροφορίες, ὅτι Βούλγαροι ληστές εἰσήλθον εἰς τὸ εὐαφὸς μας».

- Γιωργούλα, ἐτοιμάσου, ἐψώναξεν ἐλοχαγός.
- Ἄμάν, κύρ λουχαέ!... Λαμπροήμερα!... ἴι εἶν' αὐτό!... Ἄσε νὰ φάμε πρώτα.
- Τὸν γυλιὸ εἶπα καὶ δρόμο.
- Καὶ τ' ἀρνί!...
- Ὑπηρεσία... Γρήγορα!
- Ἐνὰ μιζέ, κύρ λουχαγέ!...
- Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα!
- Ἐνὰ μιζιδάκιον μονάχα!
- Βρὲ γιὰ κύτταξε ἐκεῖ τὸν ἀπειθῆ!...
- Θὰ πιθάνου, οὐ μαύρους κι' οὐ κουρούν'ς, κύρ λουχαέ!...
- Τράβα, ἔφαγες ὅ,τι ἔφαγες.
- Νὰ πάρω καὶ τ'ν ἄλλη πλάτη, κάνε!
- Ὅχι εἶνε ἀψητη!...
- Θὰ τὴν ξηγήσου κιόλας, κύρ λουχία!
- Μᾶς τὴν ξήγησες καὶ μᾶς πρόκοψες, ἔλα, δρόμο τώρα, εἶτα. Δίνε του!...

Τὸ ἀπόσπασμα ἐτράβηξε καὶ χώθηκε στὸ κοντινὸ τὸ δάσος. Στρίβοντας ὁ Γιωργούλας, γύρισε καὶ ἔρριξε μιὰ θλιβερὴ καὶ πικραμένη ἀποχαιρετιστήριον ματιὰ στοὺς ὀβελίας. Κι' ἔπειτα, γύρισε καὶ χάθηκε μέσα στῶν δένδρων τῆ σκιά. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ δάσους καὶ ἀπὸ τὶς σκιὰς ποὺ σβύνανε τοῦ ἀπισπᾶσματος τὰ θήματα, ἀκούστηκε ἕνας ἀναστεναγμὸς θαθὺς ποὺ γέμιζε τὴ φύσιν καὶ ἔπειτα ἕνα ροιμελιώτικο τραγοῦδι σάν παράπονο, ἕνα τραγοῦδι, δὲν ἦτανε, θαρρεῖς, τραγοῦδι, ἕνα τραγοῦδι - θρήνος:

Ὅρ' δὲν κλαῖτε χωρὲς καὶ χωριά,
δὲν κλαῖτε βιλαέτια... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ὍΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΠΛΑΝΟΥΔΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΩΣ...

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

γιὰ μένα! ἀπὸ τὰ ματία μου κυλοῦσαν θερμὰ δάκρυα. Μὰ ἦταν δυνατόν; Ἦταν δυνατόν;...

Κατόπιν, πήγα καὶ τηλεγράφησα στὸν ἐκδότη μου, δηλαδή στὸν ἐκδότη τῆς «Εὐρώπης». Ἦν ἄλλη ἡμέρα ἔλαβα 420 φράγκα, ὡς συγγραφικὰ δικαιώματα τῆς ἀρχῆς τῆς «Κυρας Κυραλίνας» ποὺ εἶχε δημοσιευθῆ στὸ τεῦχος τῆς «Εὐρώπης» τῆς 15ης Αὐγούστου — 15ης Σεπτεμβρίου 1923!...

Ἦ νύχτα, ἀρρώστησα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ εὐτυχία μου. Δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ὡς τὰ ἐξημερώματα. Καθὼς ἤμουν ξαπλωμένος, πάνω σ' ἕναν παλιὸ καναπέ, ἔσφιγγα τὴν καρδιά μου, τὸν καλύτερο φίλο μου καὶ τὸν χειρότερο ἐχθρό μου:

— Τί θὰ γίνῃ τώρα; ψιθύριζα. Τί θὰ γίνῃ; Που θὰ πάμε; Που μποροῦμε νὰ πάμε;

Δὲν ἐπήγαμε πουθενά. Μὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀλλάξε ἡ ζωὴ μου. Κι' ἀπὸ πλανούδιος φωτογράφος ἐγίνα συγγραφεύς...

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 25)

λιεργητῆ τους. Πρόπερσι ὅμως, κι' ὕστερα ἀπὸ ἀκαταπόνητες προσπάθειες τοῦ κ. Σουάν, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κόπων τοῦ ξεπέρασε κάθε προσδοκία: Ἦ πατάτες τοῦ ὑπῆρξαν τεράστιες σὲ ὄγκο καὶ θαυμάσιες σὲ ποιότητα καὶ νοστιμάδα!

Μιὰ ἀπὸ τὶς πατάτες αὐτῆς, τὴν ὁποία ὄλεπετε φορτωμένη στὸν ὄμο τοῦ τυχεροῦ καλλιεργητοῦ τῆς, στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας, ὑπῆρξε ἀληθινὸ θαῦμα: εἶχε μήκος 80 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, πλάτος 45 ἑκατοστῶν (μισοῦ μέτρου σχεδόν) καὶ ζύγιζε... τριανταπέντε (ἀριθ. 35) ὀλόκληρες ὀκάδες!

Ὁ κ. Σουάν, κρατᾷ προσωρινῶς μυστικὴ τὴ μέθοδο τῆς καλλιέργειας του. Γρήγορα ὅμως θὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ τότε... χαρὰ στοὺς πατατοφάγους!

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 19)

Ἦ ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες λοιπὸν, καθὼς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα, ξέσπασε ξαφνικὰ σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο.

— Νὰ κάτι ποὺ σ' ἐνδιαφέρει, τῆς φώναξε, ἐσένα, ποὺ τρελαίνεσαι γιὰ τὶς σταυρωτὲς λέξεις. Νὰ, ἀκουσε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀγγελία ποὺ θρῆκα τυχαίως ἐδῶ πέρα: «Κύριοι, λῦται τῶν σταυρωτῶν λέξεων, ἀν δυσκολεύεσθε σὲ τίποτε, τηλεφωνήστε στὸν κ. Λούξ: «Βαγράμ» 89 — 99. Αἱ κυρίαὶ ἀποκλείονται». Ἔ, τώρα, πρέπει νὰ παραδεχθῆς ὅτι ὑπάρχουν παραπολλοὶ τρελλοὶ στὸν κόσμο!...

Ἦ Μαίρη ὅμως δὲν θρῆκε τόσο ἀστεία αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀγγελία, γιατί τὴν ἤξερε Αὐτή, ἀπὸ ζήλεια, εἶχε ὑπεργορεύσει τὴν πύξια τῆς στὸν ἀγαπημένο τῆς Ραυμόνδο Πραβιέ....

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΜΕΛΛΟΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 10)

Γερμανῶν ἐναντίον τῆς. Ἦ δυναστεία κι' ὁ θρόνος τῶν Ρωμανῶν σωριάστηκαν σὲ ἐραΐπια, ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ ἐπανάστασι τῶν Μπολσεβίκων...

Κι' ὁ ἀτυχῆς τσάρος μὲ ὀλόκληρη τὴν οἰκογένειά του, θύματα ἀθῶα του ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, τουφεκίστηκαν στὸ Αἰκατερινουγράδ ἀπ' τοὺς ἐπαναστάτες!

— Τὸ δικό σας μέλλον, γιατί δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ προβλέψετε μὲ τὴ χειρομαντεία; μὲ ρώτησε κάποτε μισοειρωνικά, ὁ διάσημος ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου Ντούγκλας Φαίρμπανκς, πατηρ. Ἰλήπως ἐφαρμόζεται καὶ σὲ σᾶς, τὸ ρητὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Ἄλλους ἔσωσες ἐαυτὸν οὐ δύνασαι σῶσαι»;

Κι' ἐγώ, χαμογελῶντας θλιβερὰ, ἔδειξα στὸν πνευματώδη κινηματογράφου ἀστέρα καὶ τὶς δύο παλάμες μου, λέγοντάς του:

— Εἶμαι τέλειος ἴσως χειρομάντις γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ σιωπῶ ἀναγκαστικά σάν ψάρι, προκειμένου γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου... Καθὼς βλέπετε, ἡ γραμμὲς τῶν παλαμῶν μου εἶνε τελείως παραμορφωμένες... Δὲν μπορῶ καθόλου, νὰ τὶς διαβάσω... Παραμορφώθηκαν δὲ ἔτσι, ὅταν ἤμουν ἀκόμη μικρὸ παιδί, ἐξ αἰτίας τῆς μανίας ποὺ εἶχα νά... κωπηλατῶ σὲ θάρκες, ἐπὶ ὀλόκληρες ὧρες κάθε μέρα! !

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΟΥ ΤΑΟΥΜΠΕΡΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 18)

Μιὰ ἀχτίνα εἶχε φωτίσει τὸ μυαλό του. Ἦταν θέβαιος περὶ ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸ σκοτεινὸ μυστήριον τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Μόρισσον. Ὁ αἰτοχὸς αὐτοῦ ἀνθρωπὸς ἦταν ἀβῶς.

Τώρα ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἄφρις νὰ οἰστάσῃ ἐπισκέφθηκε αὐτὸν τὸν περιεργὸ δόκτορα Τάουμπερν καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπαίσια πράξι του. Ἐκείνον τὸν καιρὸ ὁ Τάουμπερν ἔκανε διάφωρα πειράματα ὑπνωτισμοῦ. Ὑπέβαλε λοιπὸν στὸν Μόρισσον νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα του ὕστερα ἀκριβῶς ἀπὸ δέκα χρόνια. Ἐτοί κανεὶς ἀσφαλῶς δὲν θα τὸν ὑποπτεύοταν, ἐνῶ αὐτὸς θὰ ἔβλεπε ἀν εἶχε ἐπιτύχει κι' αὐτὸ τὸ πείραμά του. Καὶ πράγματι, τὸ εἶχε κατορθώσει. Ὁ Μόρισσον ὅμως εἶχε ἰσχυρὸ μνημονικὸ καὶ ὑμῆθηκε ἰν φωνῆ τοῦ ἐγκληματικοῦ καθηγητοῦ. Κι' ἔτσι, χάρις σ' αὐτό, ὁ ἀτυχὸς Τζάκ γλυτώσε τὴν καταδίκη σὲ θάνατο καὶ κλεισθήκε σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινικὴ γιὰ νὰ θεραπευθῆ τελείως ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τοῦ σατανικοῦ δόκτορος.

Ὅσο γιὰ τὸν ἰατροδικαστὴ Ἔντμοντ Κόρνελυ, αὐτὸς ἐσημείωσε ἄλλη μιὰ ἐπιτυχία στὶς ἐπιστημονικὲς ἐρευνῆς του.

ΣΑΡΑΚΟΛΕ, ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 36)

— Μ' αὐτὸ τὸ ὀηλητήριον, τιμωροῦμε τοὺς ἐχθροὺς μας! μοῦ ἐξήγησε ὁ Νιορμέ. Ὅσο τώρα γιὰ τὸ «ἰντεζαρνε» καὶ τὸ «τε...» ἰσοῦ τ' ἀποτελέσματά τους.

Καὶ κάρφωσε τὸ δηλητηριασμένο δόρυ του σὲ δυὸ ἄλλους σκλάβους ποὺ δὲν ἔδειχναν καθόλου νὰ φοβῶνται γιατί θὰ πέθαιναν. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μέσα σὲ λίγες στιγμῆς ἀρχισε νὰ φουσκῶν ὡς μπαλλόνι καὶ νὰ παραμορφώνεται ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸν ὤρηκε ὁ θάνατος. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον παρουσίασε τὸ πῖο φρικιαστικὸ θέαμα ποὺ εἶδα ποτὲ στὴ ζωὴ μου. Ὅλες τρυφῆ σὰρκες ἐεκόλλησαν ἀπὸ τὰ κόκκαλά του καὶ μετεβλήθη σ' ἕναν ἀπῶσιον σκελετό!

Ὁμολογῶ ὅτι πήγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα! Εὐχαρίστησα λοιπὸν τὸν Νιορμέ γιὰ τὰ δῶρα του καὶ πήγα νὰ ξεκουρασθῶ στὴ σκηνή μου. Ἦ «γυναίκες» μου ὅμως μὲ τρώμαζαν μὲ τὶς διαπεραστικὲς καὶ χαρούμενες φωνῆς τους καὶ μὲ τὰ ἐφιαλτικὰ τραγοῦδιά τους. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι θρῆσκόμενον στὴν Κόλασι κι' ὅτι ἤμουν τριγυρισμένος ἀπὸ ἕνα σωρὸ σατανάδες.

Ὅσοτὸσο στὴ φυλὴ τοῦ Νιορμέ εἶχα τὸ κουράγιο νὰ μείνω σωστὲς δέκα μέρες καὶ νὰ μάθω νὰ μὴ φοβάμαι τὰ φεῖδια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μοῦ ὕδνηκε ἐπίσης ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθῶ ἕνα πόλεμον τῶν Σαρακολέ. Ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ παράδοξος. Μόλις ἔμαθαν ὅτι ἡ φυλὴ τῶν Γυλφαρέ ἐτοιμαζόταν νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ, γλύστρησαν τὴ νύχτα κοντὰ στὰ πηγὰδια τῆς δάσεως των καὶ δηλητηρίασαν τὸ νερό. Ὅλα τὰ ζῶα καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Γυλφαρέ πέθαιναν φυσικὰ μὲ φριχτοὺς πόνους. Κι' ὅπως ἦταν δεισιδαίμονες ἐνόμισαν ὅτι τὰ πνεύματα ἤθελαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ κάνουν αὐτὸν τὸν πόλεμον καὶ δὲν ἐπέτεθησαν ἐναντίον τῶν Σαρακολέ. Μὰ δὲν ἀργήσαν φυσικὰ νὰ ἐξολοθρευθοῦν, πίνοντας τὸ δηλητηριασμένο νερό τῆς δάσεως των. Κι' ἔτσι ὁ Νιορμέ ἐγίνε κύριος κι' αὐτῆς ἀκόμη τῆς δάσεως τοῦ Σουδάν χάρις στὰ τρομερὰ δηλητηρία τῶν προγόνων του.

Οἱ Σαρακολέ, καθὼς καταλαβαίνετε, εἶνε οἱ ἐγκληματῆς τῆς ἐρήμου. Μὰ οἱ Ἄγγλοι δὲν μποροῦν νὰ τοὺς κάνουν τίποτε, γιατί ζοῦν στὴν καρδιά τῆς Ἀφρικῆς καὶ δὲν προδίδουν ποτὲ τ' ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα τῶν.